ALEEA SOARELUI

de Gabriel Pintilei

Personaje:

Mălina – 17 ani, adoră să facă fotografii în „stil vechi”, pe film, alb-negru. Urăște zilele ploioase, gri, pentru că nu e „lumină bună”.

Maria – 17 ani, prietena ei cea mai bună, adoră să mănânce orice, oricând și urăște să găsească țăblița cu „Inchis” pe ușa unui NonStop.

Cele două fete care stau de vorbă:
Iris – 16 ani, merge pe 17
Georgiana – 16 ani, merge pe 17

Andrei – 18 ani, băiatul tăcut, care are emisiunea „Aleea Soarelui” pe www.RadioDinCartier.net.ro

Cosmin – 17 ani, încă în căutarea propriei sexualități, prieten bun cu Andrei și ceilalți doi de mai jos.

Grasu –18 ani, un tip cu mult umor, genul mucalit. Ca și Maria, prietena Mălinei, mănâncă aproape tot timpul.

Cornu' – 18 ani, prieten cu cei trei de mai sus, băiatul cu care Andrei face emisiunea.

Raluca – 18 ani, fata misterioasă

Alți tineri din cartier, care trec zilnic pe Aleea Soarelui, la intervale mai mult sau mai puțin exacte.

Acțiunea se petrece în interval de aproximativ o lună, din mai până în iunie, cu excepția epilogului, care se petrece după un an.

Prolog

Se aprinde lumina în scenă. ***Cele două fete care stau de vorbă*** *sunt față în față, pe două scaune. Sunt acasă la una dintre ele. Din când în când mai butonează scurt pe telefon. Sunt vesele, extrem de vorbărețe, zici că nu s-au mai văzut de 20 de ani. Au reacții exagerate și de ton și de râs, se distrează foarte bine împreună, când pot bârfi. Dialogul lor este extrem de viu și de rapid în schimburile de replici.*

Georgiana: Așa, și-i spun: du-te, băi, vezi-ți de treaba ta.

Iris: Haaaaaaaaaa....Așa i-ai spus???? *(râde extaziată)*. Să mori tu că așa i-ai spus!!!!!.....

Georgiana: Fată, dacă-ți spun! Jur pe ce vrei tu, dacă te mint. El se uita la mine așa, știi, ca în videoclip...

Iris: Haaaaaai, nuuuuuu poooot săaaaaaa creeeeeed!!!!!!!......

Georgiana: Da' stai să-ți spun! Dacă mă întrerupi...

Iris: Nu, nu...Zi, zi!!!!

Georgiana: *(fluentă și exuberantă)* Se uită la mine. Zic: ce te uiti, bă, ca broasca-n țeavă? N-auzi? Vezi-ți de treaba ta!

Iris: *(completând pe ras)* ...de treaba ta, da....

Georgiana: Băi, da rămaseseeee, știi cum? Trăsnit, știi?

Iris: El se gândea că o să cazi în cur când îl vezi!...

Georgiana: Păi? Eu ce zic? Vedeta curului...Zice: Ești cam obraznică, sau nu-s' cum a zis, **pentru vârsta ta**...

Iris: Auuuuuu.... *(explozie mare de râs)*

Georgiana: Da, stai puțin. Zic: caaaareee-i fazaaa? Am 16 ani, merg pe 17... Și oricum, ți se pare ok să te dai la minore? Vezi-ți de-ale tale, **de-alea de 27 de ani**...

Iris: *(mai mult uluită de curajul prietenei)* Madona Santa... Faatăăă, da eeești de comăăă....

Georgiana: Stai să vezi! „N-am 27”. Zic: 26, mare căcat, 10 ani între noi oricum e mult.

Iris: *(căreia i-a pierit râsul de tot, fiartă de curiozitate)* Să mor eeeu, da i-ai zis-o... Tu, Georgi, da' nu s-a supărat?

Georgiana: Băi, asta mă gândeam și eu în timp ce vorbeam, știi? „Ho, proasto, că doar ești terminată după el, dacă se supără și pleacă?” Da' nu mă puteam opri, eram pe val, știi? *(înțeleaptă, cu școala vieții)* Băi, era a doua oară când vorbeam cu el, trebuia să-l pun la punct, știi, să nu creadă că-s vreo curvă...

Iris: Corect. La urma urmei, nu e Justin Bieber, e un amărât de cântăreț local. Are și el o melodie mai mișto și numa' pe aia o dă: „ai mei n-au avut habar cât de sus pot eu să sar”. Ete, fleoșc!

Georgiana: Păi îmi stătea pe limbă să-i zic: **„să vezi cât de sus pot EU să sar**”, da' m-am oprit la timp. *(pufnește în râs)*

Iris: *(râd împreună)* Aaaaauuuuuuuu maaaaaaaaiiiii gaaaaaad...

Se aud niște strigăte înfundate, de undeva, din lateral.

Iris: Tu, se-aude ceva pe casa scărilor?

Georgiana: *(ascultă puțin)* Nu e pe casa scărilor, e de afară...N-auzi că e și muzică? Țipă unii, în fața blocului. S-au îmbătat la două, la amiază...

Iris: Nu e, mă, auzi, că parcă strigă „Salvarea”.

Georgiana: Fată, ce offline ești… Unde strigă salvarea? *(ascultă câteva secunde)* Stai. Așa, uite și-acuma citește, să vezi ce mesaj mi-a dat la 11:32. Mă duc până-n balcon, să văd care-i faza. *(iese în lateral și stă câteva secunde, timp în care Iris nu citește mesajul, ci se uită curioasă după Georgiana. Georgiana reintră în grabă)*

Georgiana: Iris, hai repede, să vezi, e cineva căzut la colțul blocului și lume multă, cred c-a murit sau ceva, hai odată !!!!

Iris: Eeeești neeeeebunăăăă?... Ce zi mișto! Și e decât amiază!!!...

Țâșnește după Georgiana și ies amândouă, în lateral. După câteva secunde se aude vocea Georgianei, din balcon.

Georgiana: Mohicane, ce s-a întâmplat, mă, a murit cineva?

Lumina se stinge brusc, e liniște și întuneric câteva secunde.

SCENA I

Se aprinde lumina în scenă. Mălina e în spate, în planul doi, cu aparatul foto în mână, are și un trepied în față. Din când în când face câte o fotografie, când i se pare ceva mai interesant. Niciodată nu se mișcă din punctul în care stă, în stânga sau în dreapta. Acțiunea piesei se petrece, în cea mai mare parte, pe Aleea Soarelui, o stradă din orașul în care locuiește. După câteva secunde, intră în scenă un grup de patru băieți: Andrei, Cosmin, Grasu și Cornu, vorbind avântat, unul peste altul. În momentul în care intră, Mălina se uită la ceas. Toți patru sunt îmbrăcați cu un soi de sacou albastru închis, gen uniformă și au câte o geantă de școală în mână sau pe umăr. Se vede că au ieșit de la ore.

Grasu: E pe Radio3net.ro, îți spun clar!

Cornu: Băi Grasule, taci din gură, nu e pe 3 net, ce tot mănânci căc...

Toți, mai puțin Andrei (*vorbesc unul peste altul)*: Ba e, ba nu e, etc.

Cosmin: Băi, băi, tăceți puțin, da' tăceți frate puțin, are dreptate Grasu, mi-a zis și Marian, piesa e pusă la Festivalul Florian Pittiș, la secțiunea teatru. Dacă mi-a zis Marian...

Grasu: Mari anus, iubitu' tău?

Cosmin: Nuuu fi scrooaaafăă...

Grasu: Hai, frate, că mă țineți în soare și mi-e foame. Ajungem acasă, mâncăm ceva, ne uităm pe net, vedem care are dreptate și cu asta basta.

Cornu: Băi, Andrei, zi și tu, e pusă pe 3 net?

În acest moment se apropie de ei din partea opusă, pe alee, chicotind, Iris și Georgiana.

Cornu: *(pontos)* Ce faci, Georgiana? Te duci să te întâlnești cu Justin Bieber ?

Grasu : Poate Julio Iglesias...

Georgiana: *(din mers, fără să se oprească)* Grasule, dacă-ți dau una, slăbești 11 kile și nu mai ai cu ce să te-mbraci...Hai... Marsh-marsh!

Cosmin: Da' lăsa-ți-o, măi, în pace...

Grasu: Da' ce-am zis, frate? Am făcut și noi un spirit de glumă... Mooooaaamaa...

În timpul ăsta, Mălina a fotografiat de mai multe ori toată întâlnirea. Cei patru se îndreaptă spre ieșire. Cele două fete ies prin partea cealaltă. Cornu se oprește o secundă, înainte de a ieși.

Cornu: Salut, fata-care-face-poze.... *(îi face cu mâna. Ea îndreaptă aparatul către el, îi face o poză, apoi îi face și ea cu mâna)*

Grasu: *(acrișor)* Mi-ai frânt inima...

Ies toți patru. Aleea rămâne 10-20 de secunde goală, timp în care Mălina fotografiază meticulos diferite detalii ale străzii. La un moment dat intră Maria, prietena Mălinei, tot pe unde au intrat băieții.

Maria: Știam că la ora asta ești aici. Mai ai?

Mălina: 6 minute și gata.

Maria: Hai să mâncpăm ceva.

Mălina: Nu mi-e foame.

Maria: Niciodată nu ți-e foame, dar știi că trebuie să mănânci. Te încurc aici?

Mălina: Stai unde vrei. Asta-i și ideea...Trebuie să apară.

Maria: Cine?

Mălina: Fata misterioasă.

Mălina se uită încordată când la ceas, când spre direcția în care au plecat băieții, când iarăși la ceas. După câteva secunde intră Raluca, fata misterioasă, grăbită, cu căștile în urechi. Nu se uită în dreapta sau în stânga, doar trece dintr-o parte în alta, străbătând tăcută aleea. Mălina se uită din nou la ceas, apoi îi face repede câteva fotografii. Dă din cap, înciudată.

Mălina: La fix. De aproape două luni, de când stau eu aici, nici nu întârzie, nici nu vine mai repede. N-am mai văzut așa ceva...

Maria: Da' cine-i fata asta, că nu-i din zonă? Hai, că mi-e foame, zău. *(zâmbind înțelegătoare)* Ce rezolvi cu pozele alea?...

Mălina: Ți-am mai spus. Prinzi lucruri pe care, de obicei, nu le vezi cu ochiul liber. Și le prinzi pentru totdeauna, devin ale tale. De exemplu, ai observat vreodată ca în blocul ăla, în fiecare zi de luni, la etajul nouă, cineva întinde la uscat, pe balcon, 7 maieuri de copil, albe, identice? O să-ți arăt fotografiile. Și niciodată nu sunt șase sau cinci, tot timpul sunt șapte.

Maria: Poate e Alba ca Zăpada și cei șapte pitici...

Mălina: (cu seriozitate) Poate...

După 3 secunde, se stinge brusc lumina. Când se reaprinde, peste alte câteva secunde, suntem într-o cameră, alături de cei patru băieți.

SCENA II

Cosmin și Cornu încearcă să-l convingă pe Grasu să-i povestească ceva lui Andrei, dar Grasu se lasă greu, cu bună știință, pentru a „mări suspansul". E multă veselie.

Cornu: Grasule nu ești adevărat, zi-i, frate, odată...

Grasu: *(transpirat și nereușind să ascundă "complect" un sentiment de mândrie)* N-am, băi, chef. Mi-e lene și să clipesc.

Cosmin: Hai, măi, zi, uite, te rugăm toți. Deci Andrei, să vezi ce-a făcut nebunu'...

Cornu: Deci asta tre' s-o dai pe radio, fără discuție. Da' zi mă, Grasule, odată, ce te caci pe tine?!!

Grasu: Da' ce-am făcut, bâi, ce-am făcut, n-am făcut mare șmecherie, lăsați băiatu' în pace, că uite, nici nu vrea să asculte. *(arată către Andrei, care ascultă zâmbind)*

Cornu și Cosmin: Bă vrea să asculte, vrea, numai zi-i odată. Zi, în pana mea, HAI FRATE!!! (Cornu scoate din rucsac o pungă de cheapsuri)

Cornu: Uite, ia de-aici.

Grasu: *(luând punga cu un gest rapid)* Parcă mi-am mai revenit. Bă, nu știu ce vă place atâta faza asta, eu fac din astea zilnic, numa' că nu vi le mai spun, că sunt modest...

Cosmin: Daaa...Nu mai poți ... Să vezi: deci era ăsta la școală, acu...câte zile?...

Grasu: *(îl imită pe Cosmin, strâmbându-se)* Eaaachiiiuuum chiiitee ziiile... *(revine cu hotărâre)* Era fix acum o săptămână, băi, în ziua în care ne certam noi dacă piesa noastră de teatru e pe radio 3 net sau nu. Eram la ora de dirigenție și apare diriga, cu un pompier, în clasă. Că prima oară am crezut că-i polițist. Și zic: să vezi că mă ia, c-am dat gaură în WC-u la fete.

Cornu: *(râde)* Așa, și zi ce-a zis ăla, că aia e...

Grasu: Așa. Că sunt nu știu cine de la pompieri și că să vedem care sunt cele trei reguli de urmat în cazul unui cutremur de peste 7 grade pe scara Icter, că cică ni le dăduse diriga, da' cred c-am lipsit la ora aia, sau ceva...

Cosmin: Și din TOATĂ clasa, pe GRASU îl ridică *(se tăvălește pe jos de râs)*

Cornu: Lasă-l, mă. Zi, mă...

Grasu: Și mă ridic. Eram...BLANĂ, nici n-am înțeles bine întrebarea. Da' zic, hai să nu tac, că după aia reiese că-s prost. Să fac puțină caterincă.

Cornu: *(râzând, către Andrei)* Să vezi acuma!!!

Grasu: Și zic: În cazul unui cutremur...bla bla bla...cele trei reguli sunt:

UNU. Să te târăști în deplină liniște și fără nici o ezitare către cea mai apropiată sticlă de votcă.

DOI. Să te uiți cu mare atenție cum cade blocul sub tine, că a doua oară **sigur** nu mai apuci așa ceva. Și

TREI. Să te repezi la frigider și sa bagi repede în buzunar un cârnat gros.

Și diriga care era...fiartă..zice: Da' de ce un cârnat, Pavelescu? *(mică pauză de mare efect)*

SĂ TE GĂSEASCĂ ĂIA MAI REPEDE CU CÂINELE POLIȚIST !!!

Toți patru izbucnesc în hohote. Se stinge lumina.

SCENA III

Se reaprinde lumina. Suntem acasă la Mălina, în camera ei. Maria e cu ea și, bineînțeles, mănâncă, citind ceva.. Mălina, ajutându-se de o lupă mare, analizează cu atenție niște poze, dintr-un teanc gros, pe care îl are într-o cutie.

Maria: Auzi? Am văzut că te tot saluți cu băiatu' ala, Cornu...Ăla, care e mereu cu ăilalți trei...

Mălina: *(preocupată)* Ahamm...

Maria: Iți cam place de el, a? Cum te strigă? Fata-care-face-poze...

Mălina: *(cu lupa sub nas)* Îmi place cum îmi spune. Sună într-un fel...frumos...când îmi spune așa... Și îmi place de el și cum arată...O să-l scot la un suc, cât de curând...

Maria: Da' nu băiatu' trebuie să te invite primu' ?

Mălina: Dacă stau după el, nu mai apuc...Ce ciudat ...

Maria: Ce e ciudat?

Mălina: Uite, vino puțin. *(Maria se apropie)* Asta e de acum 2 luni, de pe 12 martie, făcuta la 14 și un minut. Ce vezi aici?

Maria: *(nedumerită)* Magazinul lu' nenea Tase.

Mălina: Și altceva?

Maria: Două mașini...

Mălina: Așa...

Maria: A, uite-mă și pe mine, când vin de la școală. Da' văd că e ceva lume pe Aleea Soarelui...Tu ți-ai luat pastilele?

Mălina: Acuși. Mai departe...

Maria: Doamna Angela cu pisicile, în balcon...Nea Jean de la B2, la țigară, în geam la bucătărie...Capul lu' nevastă-sa, în spate...Probabil îi spune, ca de obicei, să stingă țigara și să închidă geamul... Un porumbel pe sârmă la B1...A! Uite! Alba-ca-Zapada și cei șapte pitici, în balcon... Și cam atât...

Mălina: Ok. Acum uită-te la asta, făcută în aceeași zi,12 martie, un minut mai târziu, la ora 14 și două minute. Ce s-a schimbat?

Maria: Nea Jean a închis geamul...Și..A! Au apărut Grasu și Andrei, băiatul care are emisiunea "Aleea Soarelui " , la radio, pe net.

Mălina îi arată și alte poze.

Mălina: Exact. Acum, uite, astea sunt poze din **fiecare zi** din ultimele două luni, toate făcute la 14 și 2 minute. 60 de fotografii. Cine apare în toate, în absolut toate, la 14 și 2 minute?

Maria: Fată, m-ai înnebunit de cap. Parcă sunt într-un film din ăla cu detectivi... Păi...În asta e Grasu, Cornu, Cosmin și Andrei, în asta e Grasu și Andrei, în astea toți patru, în asta numai Andrei, numai Andrei, numai Andrei, Cornu și Andrei...Iar Andrei...În toate pozele e Andrei, băiatul cu radioul.

Mălina: EXACT. În toate pozele apare numai și numai la 14,02.

Maria: Iartă-mă, dar e normal... Termină școala și se grăbește să ajungă acasă, pentru că la două și zece începe emisiunea la radio.

Mălina: *(triumfătoare)* Asta voiam să spun: el are emisiunea la radio. Dar...(arată alte fotografii)... EA...de ce trece în fiecare zi pe Aleea Soarelui la 14 și șapte minute, nici un minut în plus sau în minus?

Maria: *(răsfoind pozele)* Asta e...Fata aia...pe care mi-ai arătat-o acum vreo săptămână, pe stradă.

Mălina: Exact. Ea trece în fiecare zi pe Aleea Soarelui, la FIX 5 minute după Andrei... *(se uită câteva momente la Maria)* Nu înțelegi?

Maria: Ce? Nu mă mai ține, că mor de inimă... Ce?

Mălina: Este imposibil să se întâlnească. Andrei și cu fata misterioasă. Dacă fiecare își respectă programul și îl respectă în fiecare zi, este imposibil ca ei doi să se întâlnească vreodată.

Maria: *(perplexată☺)* Și trebuie să se întâlnească?

Mălina: *(ușor obosită)* Da, pentru că se iubesc*...(în acest moment începe ușor, pe fundal, o melodie, în genul melodie de film)* Uite. *(scoate o fotografie-portret mărimea A 3, alb-negru, cu Raluca și o fotografie de mărime identică a lui Andrei și le prinde cu 2 ace, ca să le vadă toată lumea)* Uite, cât de bine se potrivesc. Se iubesc foarte tare. Numai că ei nu știu asta...Încă...

Maria: Da' de ce nu-l oprești, să-i spui: băi, stai nițel aicea, că tre' să treacă una care te place...

Mălina: Nu, nu-i bine așa. Nu trebuie să-i influențez. Trebuie să se întâlnească întâmplător. Și deocamdată asta pare imposibil...*(gânditoare și misterioasă)* Doar dacă nu intervin eu cumva în cursul obișnuit al întâmplărilor, să le provoc întâlnirea...

Maria: *(glumeață, dar fără răutate)* Să fii așa...un fel de... Amelie PULAN *(pronunție intenționat neaoșă)*

Mălina: *(zâmbind preocupată)* Pulan, da. Trebuie să fac ceva, să îl întârzii pe Andrei...

Ridică aparatul la ochi și îi face Mariei o fotografie. În momentul în care declanșează și se aude țăcănitul aparatului, se stinge lumina. Melodia de pe fundal crește în intensitate. După câteva secunde de întuneric și muzică, se reaprinde lumina.

SCENA IV

Suntem în camera lui Andrei, locul de unde emite emisiunea "Aleea soarelui", iar melodia care se auzea era chiar cea din emisiune. Grasu și Cosmin stau cuminți pe jos. Cornu stă și el, cu un cronometru în mână, pregătit să îi dea un semnal lui Andrei. Andrei e tot pe jos, între cei trei, cu un laptop și un microfon în față cu ochii când la laptop, când la Cornu. Cornu ridică mâna ușor cu ochii în cronometru și o lasă brusc în jos, dând semnalul. Se aude un jingle musical, apoi o voce care spune "Aleea Soarelui". Andrei așteaptă două secunde și începe să vorbească liniștit, cu emoție și multă căldură.

Andrei: Sunt momente în viață când te simți... forțat să te duci înapoi în timp și să crești din nou, pentru că prima dată n-a fost bine. Asta uneori te panichează. Dacă greșești și a doua oarp? Și a treia oară? De câte ori te poîi întoarce? Cine ești tu? Și care e cu adevărat viața ta? Frica asta m-a făcut să-mi regândesc viața în alți termeni. În termeni mici. Pentru că, atunci când ești mic și pierdut, trebuie să gândești mic... Pentru că orice lucru mare te poate omorî. Așa că încerc să nu mă gândesc niciodată la cât îmi este de dor, la cum simt că mă rup în două de dor, dar nu știu de ce mi-e dor sau de cine mi-e dor, încerc să nu mă gândesc niciodată la ce iubesc, la ce merit sau la ce nu merit. Niciodată! Și când ai 18 ani, e șase dimineața și trebuie să te duci la școală, n-ai dormit toată noaptea pentru că ai toate gândurile astea și patul e ud, pentru că ai ghinionul să stai la ultimul etaj și plouă prin tavan, tot ceea ce vrei în continuare este să-ți fumezi țigara de dimineață. Și vă zic eu, în momentul ăsta, singurul lucru pentru care te rogi din toată inima este să găsești o brichetă, pe undeva. Pentru că cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla, în cea mai rea zi din viața ta, este să ai o țigără, dar să n-ai o brichetă. Așa că, fii pregătit: atunci când te simți... cel mai mic om de pe pământ, să ai întotdeauna la tine o brichetă. Uneori, poate fi singurul lucru care să-ți lumineze calea... *(își trage răsuflarea brusc și schimbă puțin vocea, pentru încheiere)* Ascultați-ne în continuare pe www.RadioDinCartier.net.ro. Mâine, ca de obicei, la aceeași oră:14 și 10. Sunt Andrei, umbra voastră de pe aleea Soarelui. Ciao-Ciao...

Așteaptă, privindu-l cu atenție pe Cornu. Acesta apasă pe o tastă și se aude din nou jingle-ul cu Aleea Soarelui. Cornu stă o secundă liniștit și pocnește din degete. Muzica se oprește.Toți patru se ridică și se dezmorțesc.

Cornu: Gata. La fix. Au intrat băieții de pe Răsăritului.

Cosmin: Super tare frate, ce-ai spus...Iar asta la urmă, cu bricheta, a fost...Ce să...Cred că mă îndrăgostesc de tine. *(Andrei râde)*

Cornu: Da chiar, care-i faza cu bricheta, că tu nu fumezi?

Grasu: *(didactic)* Ești prost, băi băiatule. E poezie ce-a făcut el. Ce, Eminescu cobora-n jos, alunecând p-o rază?... Eu am înțeles din prima că-i o meteaforă...

Se stinge lumina brusc. Câteva secunde de întuneric.

SCENA V

Când se reaprinde lumina, suntem din nou pe Aleea Soarelui. Mălina e pe poziția ei, cu aparatul la îndemână. Se uită emoționată când la ceas, când in direcția din care trebuie să vină băieții, de la școală. După câteva secunde, apar toți patru, trăncănind ceva despre un penalty, dacă a fost sau n-a fost. Când să treacă mai departe și să dispară, ea îi oprește.

Mălina: Băieți! ... Băieți!...Puteți sta un moment? Salut. *(cei patru se opresc, mirați și se apropie de ea)*

Cornu: *(topit)* Salut, fata-care-face-poze.

Ceilalți trei: Salut.

Mălina înaintează către ei, cu aparatul în mână.

Mălina: Salut. Măi, ce vreau eu să vă rog, dacă mă puteți ajuta...O secundă, nu vă țin mult...Am nevoie de o fotografie pentru un proiect... Chiar nu durează decât un minut. Să fie în cadrul ăsta, dar totuși scoasă cumva din context, știți... Și numai voi mă puteți ajuta. *(irezistibilă, împreunând mâinile la piept)* Pleeeease?...

Andrei se uită la telefonul mobil, să vadă cât e ora.

Andrei: Ai nevoie de toți? Știi...eu am o emisiune...la și zece...

Mălina: Da, toți, dar nu vă țin mult... Știu, știu de emisiune. Și eu o ascult. Mi se pare foarte faină...

Cornu: Hai, băi, să facem.

Grasu: Fără probleme. Da' ne trimiți și nouă pozele. *(profesionist)* Digital, nu?

Cosmin: Ăsta-i aparat cu film, Sherlock.

Malina: Developez filmul și vi le dau și vouă.

Grasu: E maxim. Cum stăm? *(împingându-l la mișto pe Cosmin)* Dă-te băi, la o parte, că devoalezi filmu'...

Cornu: Termină, băi, că Andrei are treabă. Cum stăm?

Mălina începe să-i așeze.

Mălina: Încercați niște poziții mai...neconvenționale. Ca și cum n-ați fi pe Aleea Soarelui, ca și cum ați fi dintr-un film de acțiune și sunteți surprinși de o explozie.

Asta cu filmul de acțiune i-a capacitat la maxim, așa că băieții iau niște poziții marțial-explodate, cât mai expresive. Văzut din afară, dacă nu știi despre ce-i vorba, crezi că-s nebuni scăpați de la azil..

Mălina: Așa, nu vă mișcați, mă duc să-mi ocup locul...

Când ajunge la locul ei și pune aparatul la ochi, Cosmin îi bagă un deget în fund lui Grasu.

Grasu: *(se sperie foarte tare și e super ofticat)* Păi, băi, dacă ne băgăm degetele în cur, ne căcăm în ea de treabă, că nu-nțelegem nimic! Așa-mi trebuie, dacă fac poze cu toți homosexualii...

Cornu: *(încă în poziție, și-a ales una extrem de complicată, într-un picior)* Terminați, băi, că mor aici !

Cosmin: *(nevinovat)* Nu poți să mai bagi un deget în fund unui băiat, că-ți ies vorbe că ești homosexual...

Cornu: Grasule, să mor dacă nu te bat!!!

Grasu: *(reluându-și poziția)* Păi ce vină am eu, ești prost? *(către Mălina)* Pot s-o schimb? Că nici nu mai știu cum eram...

Mălina: *(râzând)* Poți, poți.

Cosmin: S-a resetat Grasu.

Andrei: Băi, vă rog eu frumos...

Cosmin: Gata, scuze, eu am fost de vină...

Mălina face o fotografie și încă una, schimbă locul și mai face una și încă una, apoi se apropie de ei.

Mălina: Mulțumesc. A fost foarte bine.

Toți strică pozițiile și răsuflă din greu.

Andrei: *(grăbit, uitându-se la telefon)* Gata?

Mălina: Nu, nu, nu, mai am nevoie de încă una. Scuze, încă puțin. Una singură.

Andrei: Ok.

Grasu: Hai, că a-nceput să-mi placă.

Cornu: Acuma cum stăm?

Mălina: Acuma s-a terminat războiul și sărbătoriți, toți patru. Da, tot așa, fără să vă mișcați.

Cosmin: Și stăm tot cum vrem noi?

Mălina: Da, dar am o rugăminte, toată lumea să-l ridice în brate pe el *(arată către Grasu),* ca și cum l-ați arunca în aer...

Cosmin: Tu faci mișto de noi? Cum să-l aruncăm în aer pe Grasu?

Mălina: Vă rog...O să vedeți ce frumos o să iasă. Orice fotografie, dacă nu are doza ei de... nostalgie și umor, e o fotografie...nu știu cum să zic... Nu are personalitate... Vă rog...

Cornu: Dacă dimineață îmi spunea cineva că azi o să-l iau în brațe pe Grasu, ziceam că-i nebun... Hai, Grasule...

Cosmin: Du-te repede să faci poza, că n-o să-l putem ține mult.

Îl apucă toți trei, icnind, pe Grasu și il țin în aer.

Grasu: *(de sus, mândru, dar cam cu frică)* Deci dacă simt un singur deget în fund, vă sparg.

Mălina se duce la locul ei și face mai multe poze. Grasu e cu gura până la urechi. În acest moment intră Maria,îi vede și rămâne încremenită de uimire.. Mălina îi face semn să tacă.

Mălina: Bravo! Foarte bine! Mai rotiți-l! Mai schimbați poziția! Așa! Super! Ce vreau să vă rog, și cei trei care îl țineți, sunteti fericiți, râdeți, sunteți bucuroși că s-a terminat războiul!

Cei trei sunt congestionați la față și lac de apă. Andrei îl ține pe Grasu cu o mână, și cu cealaltă scoate telefonul să vadă cât e ceasul.

Cosmin: Tu nu vorbești serios...

Grasu: (*îngrijorat, aproape în șoaptă)* Băaai, bucurați-vă mai repede și hai să terminăm, ca a început lumea să iasă pe la balcoane!...

Toți trei încearcă să pară veseli, deși le ies ochii din cap. Maria pleacă, arătând ceva cu degetul la tâmplă..

Mălina: Bravo, așa! Mulțumesc. Și-acuma....

Andrei: *(o întrerupe)* Măi, nu te supăra pe noi, cel puțin pe mine, eu chiar trebuie să plec, e și șase minute, la și zece încep emisiunea și până deschid rabla aia de calculator... Nu te supăra...

Cosmin: *(rupt)* Da, noi chiar tre' să plecăm.

Mălina: *(uitându-se în lungul aleii, să vadă dacă nu vine Raluca)* Da, da, înțeleg, sigur, mulțumesc mult, nu-i nici o problemă...Baftă la emisiune...Sigur că trebuie să pleci...
(băieții se îndreaptă către casă, numai Cornu rămâne în urmă)

Cornu: *(ezitant)* Eu nu tre' să plec, pot să mai rămân, că azi n-am treabă...

Grasu începe să fluiere și să se manifeste zgomotos, cu aluzii și semne gen „bravo, Cornule", „pup-o, băi", etc, spre disperarea lui Cornu. Cei trei ies.

Mălina: *(dezamăgită puțin că nu a reușit stratagema)* A ieșit foarte bine...

Cornu: Eu te știu așa, dar nu știu dacă am făcut...*(întinde mâna)* Eu sunt Cornu.

Mălina: Mălina...

Cornu nu știe ce să mai spună, Mălina se uită pe alee. Așteaptă.

Cornu: Da' tu de ce faci poze aici, în fiecare zi?

Mălina: E un proiect al meu. Să fotografiez același colț de stradă, în fiecare zi, din același loc, la aceeași oră, timp de zece minute. Între două și două și zece.

Cornu: *(sincer impresionat)* E cea mai tare idee pe care-am auzit-o în viața mea...Și de cât timp faci asta?

Mălina: De două luni și o săptămână...

Cornu: Și când te oprești?

Mălina: Curând.

Cornu tace din nou încurcat, nu știe ce să mai spună.

Mălina: Știi că acum cinci săptămâni, când ai trecut pe aici, a fost prima oară când ai zâmbit către aparat? Și de-atunci îmi zâmbești de fiecare dată?

Cornu: Nu cred că am zâmbit...

Ii vine să intre în pământ, nu știe ce să facă, nu știe ce să spună, se uită tâmpit la ea.

Mălina: Am fotografiile, dacă nu mă crezi...*(brusc)* Diseară, la șapte, vino în față la cofetăria Dalia, mâncăm o prăjitură. Numai noi doi. *(îi zâmbește)* Vrei, nu?

Cornu: Dddaaa...DA! CLAR!!! *(se întoarce să fugă, fără să știe de ce)* La șapte, da? Ne vedem! Ciao!!...

Iese fericit. Mălina zâmbește. Începe o melodie alertă, care o să țină toată scena următoare. Melodia, deși modernă, duce spre cele de film mut, clasice. În câteva secunde întră Raluca, cu căștile în urechi, grăbită. Mălinei îi piere zâmbetul. Îi face din nou o poză. Se uită la ceas și ridică privirea către cer, nemulțumită. Lumina se stinge, melodia rămâne.

SCENA VI

Urmează o succesiune de momente, în care vedem cum Mălina, în fiecare zi, face câte ceva ca să încerce să-i întârzie pe băieți, ca ntr-un film mut, cu muzica pe fundal, dar de fiecare dată eșuează. Niciodată nu reușește să-i rețină suficient de mult încât Andrei s-o întâlnească pe Raluca.De fiecare dată ei ies înainte de a apărea ea. Momentele sunt scurte, comprimate ca timp, fără complicații inutile, de maxim unu-două minute fiecare, după cum urmează:

1. Mălina împrăștie pe jos multe, multe fotografii, pe toata aleea, exact înainte de a sosi băieții. Ei sar să o ajute, strâng fotografiile de pe jos și le pun într-o cutie de carton pe care Mălina o ține în brațe. Când nu sunt atenți, ea le aruncă din nou, pe furiș. Până la urmă, strâng toate fotografiile și pleacă. În urma lor trece Raluca. Mălina este extrem de supărată. Heblu scurt și începe momentul...

2. Apar băieții, care pot să fie doar trei sau chiar doi, dar obligatoriu Andrei. Mălina îi arată lui Andrei telefonul ei care nu funcționează. Toți se învârt unul în jurul altuia, încearcă să ia telefonul în mână, butonează, îl compară cu al lor, etc. În cele din urmă Andrei se uită la ceas și pleacă toți. În urmă trece Raluca. Mălina e și mai supărată. Heblu scurt și începe...

3. Mălina îi servește cu prăjituri, dintr-o cutie mare. Toți sunt veseli. Din nefericire, Grasu ia câte 2-3 odată și se termină mult mai repede decât anticipase Mălina, așa că...Andrei pleacă. Mălina se lasă să cadă pe pământ, extrem de supărată.. Imediat trece Raluca. Heblu și se oprește muzica.

(Bineînțeles, oricare dintre momente poate fi înlocuit cu unul nou, după inspirația și bunul plac al regizorului sau actorilor)

SCENA VII

Mălina și Cornu sunt la o masă, cu câte o cutie de suc în față. Mălina are aparatul foto la ea și, din când în când, îi mai face câte o poză lui Cornu.

Mălina: …Aaaașa… Șiiii na, ai mei îmi trimit bani, lunar, da` de venit nu prea vin. E scump avionul… Da, hai, lasă asta. Zi. Ai zis că, că-mi spui poezia…

Cornu: Eu o spun, nu despre asta-i vorba… Da… nu e cine știe ce…Adică… toată lumea scrie poezii, pe toate blogurile… Nu mai e nici o șmecherie să scrii poezii. Și fiecare e convins că scrie bine.

Mălina: (serioasă) Și tu scrii bine?

Cornu: Nu știu…Adică…Eu zic… *(rade)* Și eu zic cum zic toți, că nu scriu bine, da` de fapt, așa, în, în mintea mea, cred că scriu…

Mălina: Și cum se cheamă?

Cornu: Poezia? Nu știu, adică eu nu prea le pun nume…Mi se pare fals, așa, ca un soi de minciună, când pui nume unei poezii, că îl pui numa' să fie, știi, să sune bine, cumva…Titlul unei poezii de cele mai multe ori e pleonastic sau repetitiv sau plictisitor…*(râde)* Da, iar bat câmpii.

Mălina: *(îi mai face o fotografie)* Păi zi-mi poezia. Eu o să-ți mai fac poze, să nu te încurci.

Cornu: Auzi…Da…Când o să pot să spun și eu prietenilor mei că ne vedem? Adică…Ne întâlnim de două săptămâni, eu ți-am povestit toate secretele mele, dar n-am voie să spun nimănui că s…că ne vedem…Nu? Adică…de ce ținem secret? Când pot să spun?

Mălina: Cât de curând. Îți spun eu când. Hai, te rog, spune-mi poezia.

Cornu: Oof…Biiine…Vezi că la început e un dezacord gramatical…E intenționat…
Mălina duce aparatul la ochi.

Mălina: Sunt atentă.

Cornu: *(recită firesc și emoționat, ca și când i-ar povesti, pe bune, ceva real)*

La noi, în oraș, cetățeni cuminți
Se plimbă pe străzi,
Strânge delicat țigareta-n dinți,
Umblă printre stropi, c-am uitat să-ți spun
Ploaia s-a pornit, uite-chiar-acum

Și, in general- dacă vrei să știi-
Aerul e trist și miroase-a fum.
Și a poezii.
Și a doi salcâmi. Și a trei copii.
Și miroase-a "cum" și miroase-a "când"
Și miroase-a mort, dulce, prin pământ.
Dacă mă întrebi, aș putea să-ți zic
Că mi-e dor de tine
Și-n rest mai nimic.

Mălina îi dă, brusc, o palmă peste față și iese din cameră. Cornu rămâne uluit o secundă, apoi fuge după ea.

Cornu: Mălina! Mălina! Stai! Am zis eu ceva? Ce-am zis? Mălina!

Se stinge lumina.

SCENA VIII

Când se reaprinde, suntem din nou în camera lui Andrei, care se pregătește să emită. Lângă el se află Cornu.

Cornu: Oare ăsta mai vine?

Andrei: Cosmin?

Cornu: Da.

Andrei: A zis că vine?

Cornu: Păi nu așa a zis ieri?

Andrei: Păi sună-l.

Cornu: Tot eu… Da` ce, m-a făcut mama cu credit nelimitat pe cartelă?

Andrei: Oricum tu nu ai pe cine suna, nu înțeleg ce faci atâta caz.

Cornu: Eee, n-am pe cine suna…Poate am… Că n-oi fi…

Andrei: *(îl privește lung, cu interes)* Ai?

Cornu *:(după o ezitare)* Nuu…Da zic…Poate-o să am…Unde-i microfonu'?

Andrei: Camera cealaltă. Grasu nu vine azi?

Cornu: Nu știu frate, da`eu nu mai stau să-l sun pe fiecare în parte, care cum are chef să vină, când vine, dacă vine.

Andrei: Numai să nu intre în timpul emisiei.

Cornu: Păi nu încui ușa?

Cornu pornește către ușă, dar imediat intră Grasu și Cosmin. Cosmin are un ochi vânăt și este zgâriat pe față.

Grasu: Salut. Nu voia să vină, da l-am luat eu. L-am găsit lângă fântână. Zi, bă, ce-ai pățit. Uite, nu vrea să spună!

Cornu: Aoleu! Ce-ai pățit, bă? Cine te-a bătut?

Cosmin: Hai, bă, lăsați-mă-n pace, că nu m-a bătut nimeni.

Grasu: De-o oră-l întreb cine l-a bătut și nu vrea să spună.

Cornu: Băi, tu, ești nebun? Ia uite Andrei, ce bătut e ăsta!

Cosmin: Da nu m-a bătut nimeni, voi n-auziți c-am căzut la fotbal?

Grasu: Da? Câte pătrate negre are un teren de fotbal, spre deosebire de unul de baschet?...

Cosmin: Păi…Dacă…Deci…Negre ar fi…

Grasu: Hai, lasă vrăjeala. Spune, frate, cine te-a bătut, de ce nu vrei să zici? Zi-ne și nouă, suntem prietenii tăi. Zi cine te-a bătut.

Cornu: *(analizându-l)* Ce vorbești, bă, ăsta e de pumn, se văd și urmele. Zi cine-a fost.

Cosmin: Și cu ce schimbă asta situația? Dacă știți…Adică ce-o să faceți?

Cornu: Hai, frate, că nu știu ce schimbă. Zi cine te-a bătut. Pe bune, acuma…

Grasu: Băi Andrei, zi-i și tu, serios. Cine?

Cosmin: Ăia din C…

Grasu: Care, mă? Ăia trei? Sandy Bell, Mowgli și…ăla..cum îi zice…ăla care stă cu ochelari de soare în clasă?...

Cornu: Neo.

Grasu: Așa.

Cosmin: Ăia.

Andrei: Păi de ce te-au bătut?

Cosmin tace. Ar vrea să spună, dar îi e rușine.

Grasu: Le-ai zis ceva?...Adică ce să le zici, că tu n-ai nici o treabă cu ei. Da` de ce te-au bătut?

Cosmin se abține cu greu să nu plângă.

Cosmin: Că…Că cică m-am uitat la curul lor.

Începe să plângă. Cornu îl ia pe după umeri și îl așează pe jos.

Cornu: Bă, da ăia sunt idioți??...

Grasu: Deci mâine îl iau pe frate-meu și-i dau cap în cap, până n-o să mai știe unu' de altu'. Crețînii dreacu…

Cosmin plânge din ce în ce mai tare. Andrei și Cornu îl iau în brațe, de-o parte și de alta.

Cornu: Gata, coae, nu mai plânge, dă-i în mă-sa de cretini.

Grasu: Să vezi ce-o să mă uit EU, mâine, la curul lor . Să vezi ce le dau.

Andrei: Și dacă le dai, ce rezolvi? Nu rezolvi nimic. Nu rezolvi nimic cu bătaia.

Grasu: Să nu se mai ia de asta.

Andrei: Și tu crezi că nu se mai iau…Tot se iau, da o să fie și mai rău. Când s-a rezolvat ceva – pe bune – cu bătaia?

Grasu: Și ce vrei, să-i felicit, să le dau diplome? *(se apleacă și el și-l freacă pe cap pe Cosmin)* Hai, bă, gata, serios. Că m-apuc și eu să plâng. Gata.

Cosmin *(revenindu-și, cu glas gâtuit)* Băi, nu trebuia să înceapă emisiunea?

Toți patru își scot, ca la comandă, telefoanele, îngroziți.

Cornu: CÂT E???

Toți *(ridicându-se, aproape într-un glas):* Și zece!!

Andrei se repede la calculator și se uită pe ecran.

Andrei: Cinspe secunde!!! Aaaa…Microfonul! Grasule, adu microfonul! E în partea cealaltă, la calculator!

Cosmin e mai iute și pleacă primul, în camera cealaltă.

Cosmin: Las' că ma duc eu!

Andrei: *(butonând la laptop)* Cornule, fii atent, bagi jingle-u' de două ori, să tragem de timp!

Cornu: Ok ! Ok!

Grasu *(cu ochii pe ecran)* 10…9…

Andrei: Hai cu microfonu'!!!

Cosmin: *(strigă, din camera cealaltă)* Stai, că e-ncurcat cablu' !!!

Grasu: 8..7….

Cornu: Baaaaai!!! Hai odată!! Grasule, nu mai număra, că mă trec toate alea!

Andrei: Hai frate!!!

Cosmin: Acuma vin, acuma!

Grasu: 3…2…

Andrei: Jingle, jingle!!!

Grasu: 1…

Cornu: Sunt pe felie!

Grasu: Și !

Cornu da drumul la jingle. Se aude melodia și vocea care spune „Aleea soarelui". Apare în goană, împiedicându-se, Cosmin, cu microfonul. Andrei îl ia și îl conectează la laptop.

Andrei: Încă o dată!

Cornu mai pune o dată jingle-ul, care are maxim 5 secunde. Se aude din nou „Aleea Soarelui”, Andrei își ocupă locul la microfon, se uită întrebător la Cornu dacă e ok, acesta îi face semn că e ok, stă două secunde ca să se liniștească, apoi începe să vorbească.

Andrei: Aleea Soarelui... Am aflat că există în Europa multe străzi cu numele „A soarelui”. Dar e una celebră în toată lumea. Este strada Soarelui din Berlin. Când a fost construit Zidul Berlinului și orașul fost împărțit în două, întâmplarea a făcut ca strada Soarelui să fie tăiată în jumătate. Pentru cine nu știa, era surprinzător că, în Berlinul de Est, cel comunist, numerotarea caselor de pe Strada Soarelui începea de la 100. Restul se aflau în Berlinul de Vest, cel capitalist... Dar nu numai casele erau împărțite așa. Și oamenii erau la fel. Prieteni din copilărie au fost despărțiti pentru totdeauna: unii în libertate, alții inchiși în partea cealaltă. La început, când gardul nu era înalt, încă se mai puteau vedea, se strigau unii pe alții, își trimiteau avioane de hârtie și mesaje ascunse în zmeie pe care le înălțau peste zid... Până când, într-o zi, unul dintre copii a fost împușcat de un soldat... Și atunci au înțeles că e posibil ca viața lor să se fi schimbat pentru totdeauna... Noi nu avem un zid care să ne despartă unii de alții...Să încercăm... nici să nu construim unul. Pentru că zidul din suflet poate fi la fel de periculos ca și cel din realitate... Sunteți pe www.RadioDinCartier.net.ro. Mâine, ca de obicei, ne auzim la 14 și 10. Sunt Andrei, umbra voastră de pe aleea Soarelui. Ciao-Ciao...

Cornu arată cu degetele : 3, 2, 1, semn că vor ieși din emisie.

Cornu: Aaaand... OFF!

Simultan, se oprește muzica și se stinge lumina.

SCENA IX

Mălina e singură în cameră. E liniște deplină. Stă pe un scaun cu coatele sprijinite pe genunchi, cu mâinile împreunate, ca și cum s-ar ruga, aplecată în față. Pe genunchi are o agendă. După câteva secunde de deplină liniște, intră în camera Maria.

Maria: Ce faci, puișor, te rogi?

Mălina: *(cu lacrima în gat)* Nu știu ce să mai fac...Sunt trei săptămâni în care am încercat tot ce mi-a venit în cap ca să-l întârzii și să se întâlnească odată cu fata aia... Trei săptămâni, aproape zi de zi ! I-am arătat cărți, i-am povestit filme în patru minute, m-am prefăcut mioapă și l-am rugat să-mi citească instrucțiunile pentru epilator, am plâns, am cântat, am încercat să îi demonstrez că se vede Jupiter la amiază, dacă te uiți cu atenție, am fost și haioasă și penibilă, nu știu dacă nu cumva a ajuns să creadă că sunt nebună.

Maria: Da` totuși, de ce-i așa de important ca Andrei ăsta s-o întâlnească pe fata? Și hai să presupunem că se întâlnesc, dacă nici nu se bagă în seamă unul pe altul? Dacă nu se plac? Cum poți fi așa de sigură?

Mălina: Cum știi că ți-e foame? Că ți-e sete? Că ești obosit? Că ți-e somn? Că te-ai îndrăgostit?

Maria: Păăi...știi.

Mălina: Așa ȘTIU și eu că e deajuns să se întâlnească. Mă uit la fotografii și-mi dau seama. *(își șterge o lacrimă și zâmbește)* Aseară am făcut dragoste cu Cornu. Îl cheamă Emi, da' nu-i place să-i spui așa. *(râde)* Cornu e numele de familie. *(Maria face un „aaaaaaa" lung și ușor , de bucurie și o îmbrățișează. Mișcarea este tandră, aproape ca o mamă, nu ca două prietene care țipă disperate).* Andrei trebuie să se întâlnească cu fata. Trebuie. Și asta repede. Cât mai repede.

Maria: *(o privește din spate, în liniște câteva secunde, apoi spune cu hotărâre)* Puișor, am niște treabă. Dacă ai nevoie de ceva, mă suni. Papapa.

Iese. Mălina rămâne gânditoare, cu agenda în mână.

Mălina: Trebuie să se întâlnească. Am nevoie de o minune. Te rog, Doamne, fă o minune!

Scrie câteva secunde ceva în agendă, apoi o închide sec. Aproape simultan se stinge și lumina.

SCENA X

Se aprinde lumina. Suntem din nou pe Aleea Soarelui, cu Mălina la postul ei. Băieții intră, ca de obicei. Când ajung la jumătatea drumului, din partea opusă intră, cu hotărâre, Maria. Aproape trântește în mijlocul aleii un CD-player. Băieții se opresc. Totul se petrece foarte repede. Maria pornește CD-player-ul și începe o melodie de club.. Începe să danseze, cu îndârjire și seriozitate. Este un show de zile mari. Băieții sunt pe rând șocați, uluiți, apoi încep să se distreze copios, să danseze și ei, se uită la Mălina. Nici ea nu se aștepta, și ea este la fel. Pare că pe Maria n-o mai poate opri nimic din dansul ei. După aproximativ două minute, Mălina cade, în planul doi. Întâi i se face rău, amețește, apoi duce o mână la cap și cade pe o parte. Cornu e primul care observă. Strigă, se produce îmbulzeală, toți țipă, se duc la Mălina, în spate, mai apar și alți oameni de pe stradă, muzica merge în continuare. În planul doi s-a format un grup compact, cu spatele la public, vorbesc unii peste alții, strigă " Salvarea" , „Chemați Salvarea", cum se întâmplă în situații din astea. Pe mijloc, cu spatele la noi, este chiar Andrei, care și-a pus mâinile în cap și privește neputincios. În acest moment...intră Raluca, cu căștile pe urechi. Dă să treacă, apoi observă grupul. Își scoate căștile și se apropie ușor de grup, încercând să vadă ceva. Ușor, ușor, intră chiar în fața lui Andrei,

foarte strâns lipită de el. Câteva secunde nu se schimbă nimic, apoi, ușor, ca în vis, amândoi întorc capul unul către celălalt. Se privesc trei secunde, apoi revin. Apoi din nou întorc capul unul către celălalt și rămân așa...Dacă nu ar fi situația asta gravă, aproape ai putea jura că și-au zâmbit...

Muzica se oprește brusc. În acest moment se aude tare de undeva, de la un balcon, o voce cunoscută.

Vocea: Mohicane, ce s-a întâmplat, mă, a murit cineva ?

Se stinge lumina în scenă.

FALS EPILOG

Când se reaprinde, suntem din nou în camera Georgianei. Se continuă acțiunea din Prolog, când ele două au ieșit pe balcon, să vadă cine a murit. După 2-3 secunde, intră în cameră vorbind.

Iris: Ce fază, fată. Da`o fi murit?...

Georgiana: Păi, ce-ai văzut tu, am văzut și eu. Iar Mohicanu' ăla parcă-i împiedicat. Ai văzut, i-am făcut semne: „bagă-te, bă,-n față, să vezi ce e, să ne spui și nouă”... N-ai treabă cu el...Se uită ca bou'...

Iris: Da` cine era aia, o cunoști?

Georgiana: Una care stătea acolo, în colț și făcea tot timpul poze. O știu așa, din vedere, da` n-am avut niciodată treabă cu ea...Cartierul e mare...Așa...unde eram?...A! Ai citit, fată, mesajul de la 11:32?

Iris: N-am apucat...

Georgiana: *(enigmatică)* Deci o să înnebunești când auzi!...M-a invitat să merg cu el la........premiile MTV România!!!!!! O să fiu un staaaar!!!!!!!! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Iris și Georgiana țipă ca disperatele și se iau în brațe, țopăind prin cameră. Se stinge lumina.

EPILOG

Când se aprinde lumina, suntem acasă la Andrei. Toată lumea este în buza scenei. Sunt tolăniți pe pernuțe și se uită la un film, cu fața spre public. E Cosmin, Cornu, Andrei și Raluca, Grasu și Maria. Toți mănâncă popcorn. Cosmin și Cornu au fiecare punga lui, Andrei mănâncă din aceeași pungă cu Raluca, iar Grasu mănâncă împreună cu Maria. Punga lor este, de departe, cea mai mare. Se aude filmul: dialoguri în coreeana, acțiune, muzică.

Cornu: Și-acuma-l prinde.

Auzindu-l pe Cornu, ceilalți manifestă o ușoară nervozitate, tradusă prin gesturi.

Cornu: Deci asta-i faza, că el nu e tot ăla de pe navă. V-ați prins?

Raluca: Da, Cornu, ne-am prins…

Cornu: *(pasionat)* Uite, uite-acuma vine… Uite, uite-n colț, sus. Asta-i cea mai tare. Îl împușcă.

Grasu: Băi, frate, am o rugăminte, nu-mi mai povesti filmu', lasă-mă și pe mine să-l văd.

Cornu: Păi îl vezi, da eu îți spun de subtilități.

Maria: Ce subtilități, frate? Că îl împușcă pe ăla, asta-i subtilitate?

Cosmin: *(iritat)* Băi, măcar tăceți din gură, s-aud ce spune.

Toți: *(râd și se completează unii pe alții)* Daaaaa, moooaaaaama. Dați-vă la o parte, Cosmin știe coreeană. Tăceți, băi, tăceți, s-auzim ce spune. Ia, ce spune? Cum e, bă, Cosmine, au tradus bine? Cum se zice în coreeana la bou? Cosmin e Ninja. Mama lui e din Coreea. De nord. *(etc)*

Cornu: *(râzând)* Băăăăi, aia e, știam că nu mă pot uita la film cu voi, am zis de la început. De făcut miștouri…

Raluca: Te poți uita, Cornule, da`cu o singură condiție: să taci și tu din gură, ca să-l putem vedea.

Cornu: Păi eu tocmai de aia vă explic, că sunt multe chestii pe care nu le prinzi din prima.

Andrei: Hai, c-avem noroc că se termină.

Maria: Băi, o dată nu ne-am putut uita toți la un film… De fiecare dată începe cearta.

Grasu: Maria are dreptate.

Cornu: *(„strâmbându-l”)* Maria are dreptate…Bine, bă, că-i dai tu, tot timpul dreptate lu’ gagică-ta.

Raluca: Păi ce? Are curaj s-o contrazică?

Filmul s-a terminat, încep să se ridice toți, să se dezmorțească.

Grasu: Ba o contrazic, da nu prea am de ce s-o contrazic.

Maria: Hai în bucătărie, să mâncăm tort, să nu se strice.

Grasu: *(în sensul de „vedeți, iar are dreptate”)* Hai.

Cornu: Noi tre` să plecăm, ne vedem mai târziu.

Cosmin: Pe la șapte terminăm.

Raluca: Da`unde mergeți?

Andrei: Fac cursuri de Aikido. Cornu are centura maro.

Grasu: Și Cosmin centura de castitate.

Cosmin: Sărmâna Maria, cum dracu o rezista cu tine, băi băiatule?

Grasu: Îi face placere, băi, sa stea cu mine…Am umor, ce știti voi…

Cosmin: Paaa…

Toți: Paa…Ne vedem mai târziu. Să nu se rupă ceva în voi.

Cosmin și Cornu ies prin stânga, Maria și Grasu prin dreapta, se duc în bucătărie, să mănânce tort. Andrei și Raluca rămân singuri. Andrei se întinde pe o parte, cu capul în poala Ralucăi, care îl mângâie pe păr. Tac amândoi. Aerul e încărcat de tandrețe. Sunt fericiți. Pe scenă a rămas doar un spot de lumină, pe ei.

Raluca: *(zâmbind)* Andrei...

Andrei: Da, Raluca...
Raluca: *(simplu)* Te iubesc.

Andrei: *(la fel)* Și eu. (*misterios*) Hai să-ți spun ceva…

Raluca: *(curioasă)* Ceee?? Zi !!...

Andrei prelungește momentul.

Raluca: Zi, nu mă mai ține! Ce-ai făcut? Că te cunosc, sigur ai făcut tu ceva…

Andrei: Eu n-am făcut nimic. Adică, bine, am făcut eu, dar nu în mod… special…

Raluca: Zi odată !!

Andrei: Când erai în Japonia cu spectacolul de dans, m-au sunat de la Radio Guerilla…

Raluca: Așa…

Andrei: O doamnă. Că cică e director de programe la Guerilla și locuiește la noi, pe Aleea Soarelui… Că ascultă emisiunea mea pe net de aproape un an…

Raluca: Așa…

Andrei: Și dacă nu vreau să fac zilnic emisiunea, de la opt seara, la opt și cinci, la ei la Radio. Că i se pare genial și…na…Cu salariu, plătit, adică…Treabă serioasă…

Raluca: Aaaaaa, ceee taaaaareeee!... (îl imbrățișează și îl pupă) Câââât de taaare…Și te duci, nu?

Andrei: Da. I-am zis: să termin cu bacu' și…Cică am libertate absolută, fac tot ce vreau eu, cum era și înainte. Numai că acum o să mă asculte vreun milion de oameni…Mi-a spus că eu schimb lumea, că o fac mai bună… A fost super drăguță.

Raluca: Păi are dreptate, are dreptate…Ești cel mai tare om din lume…

Andrei: *(râzând)* Cea mai tare e maică-ta.

Raluca: O, Doamne, da !!!

Râd amândoi. Raluca rămâne gânditoare, privind la rucsacul ei.

Andrei: Văd că și tu ai o surpriză. S-a întâmplat ceva?

Raluca: O… chestie faină. O mai ții minte pe fata care făcea poze, care a murit acum un an, pe stradă?

Andrei: Mălina. Cum să n-o țin minte, atunci ne-am văzut noi doi prima oară...Era prietena cea mai bună a Mariei. Da` de ce-ntrebi?

Raluca: Uite ce-am găsit azi, când am venit, în fața ușii tale*...(scoate din rucsac o pungă, Andrei se uită)*

Andrei: Ce-i asta?

Raluca scoate din pungă aparatul de fotografiat al Mălinei și i-l dă lui Andrei. Apoi scoate agenda Mălinei și o deschide.

Raluca: Pot să-ți citesc?

Andrei: Citește.

Raluca: *(citește simplu, cu voce curată și plină)*

„Evoluează mult mai repede decât și-au imaginat. Azi, doctorul mi-a spus că mai am doar trei luni...

Lista cu lucruri de făcut înainte de a muri:

1. Să nu spun nimănui, în afara Mariei, cât de bolnavă sunt.

2. Să îi sun zilnic pe mami și tati, să le spun că-i iubesc.

3. Să nu treacă nici o zi fără să mânânc o prăjitură.

4. Să îmi vopsesc camera în ce culoare vreau eu.

5. Să fac cât mai multe fotografii cu Aleea Soarelui, cu oamenii, cu câinii, cu tot..

6. Să mă uit la ele în fiecare zi, ca să nu le uit niciodată.

7. Să îmi cumpăr o mașină, o broscuță portocalie cu scaune vernil...Dar asta e mai greu de realizat...

8. Să fac dragoste, ca să văd cum e...

9. Să nu-i spun niciodată lui Andrei că-l iubesc.

10. Să-i găsesc o fată care să-l iubească tare, de care să se îndrăgostească și să fie fericit. "

Raluca se oprește o secundă și se uită la Andrei. Apoi dă o pagină din jurnal.

Raluca: Și uite, asta e ultima însemnare, făcută cu o zi înainte de a muri:

„Am nevoie de o minune. Trebuie să se întâlnească. Te rog, Doamne, fă o minune...”

După câteva secunde intră în cameră, în spotul de lumină, Grasu și Maria.

Grasu: Scuze. Băi, noi ne-am gândit să ne ducem la film, la Terminator 13. Veniți și voi?

Andrei și Raluca *se uită unul la altul și spun aproape într-un glas, zâmbind:* NU!

Grasu: Cum vreți, cică-i mișto...

Maria și Grasu ies. În urma lor, Raluca și Andrei se privesc, apoi se sărută tandru, câteva secunde. Apoi Raluca ia aparatul foto, îl îndreaptă către public și declanșează. În acest moment se stinge, pentru ultima oară, lumina.

FINAL